

17/4/84

EL LENGUATGE

Redacció infantil

Formant part del jurat d'un concurs literari de caràcter local, hem tingut l'ocasió, ara darre-rament, de llegir més de dos-cents treballs, en prosa i en vers, redactats per nens i nenes d'una edat no superior als catorze anys. No intentarem pas de fer una anàlisi de la qualitat i les característiques del llenguatge que hi hem pogut observar, però potser no serà del tot inútil que hi dediquem un comentari general.

Que un nombre tan elevat, relativament, de nens i de nenes, d'una zona geogràfica més aviat reduïda —una rodalia del Vallès Oriental—, hagin estat capaços d'escriure un text en llengua catalana, amb un mínim de coherència i d'intel·ligibilitat, és a dir, un text que compleix plenament la seva funció —l'expressió intel·ligible d'allò que cada un dels autors ha volgut comunicar—, és l'aspecte més positiu que hom pot posar en relleu, i no demostra altra cosa que la presència del català a l'escola —encara tan imperfecta i incompleta com es vulgui— és un fet innegable, amb resultats evidents. Que en molts dels treballs a què ens referim hom pugui reconèixer el guitage o la mà del mestre no disminueix el valor d'aquesta constatació. Fa uns deu o quinze anys, aquesta participació en un concurs literari hauria estat impensable.

La correcció del llenguatge que hi hem pogut observar és, naturalment, molt desigual. No costaria gaire de considerar-la amb una visió optimista i d'assenyalar-ne tots aquells possibles defectes i errors en què no han incorregut molts d'aquests infants que han participat en un premi literari, i ens referim ara, és clar, als defectes i errors que, dissortadament, observem sovint en textos impresos, en llibres de preu, en publicacions que parlen de rigor, en professionals de la informació, en autors prestigiosos, àdhuc llorejats... Però, és clar, no volem pas dir que no abundin les faltes de llenguatge en els treballs a què ens referim. Les típiques faltes de morfologia, ens preocupen poc. N'hi ha d'altres de més preocupants, perquè són el reflex evident d'una elocució viciosa, cada cop més general, que costarà molt de redreçar. Vet aquí les més freqüents: "Havia un rei" per *Hi havia un rei*; "Es va marxar", "Es va caure", "Es va pujar" per *Va caure, va marxar*, etc.; ús indegut de les formes plenes dels pronoms febles: "Me va veure" "Te poses", "Se cau" (!)... Com hem dit, voldríem que aquesta constatació pogués ésser útil, especialment als mestres, però no solament a ells!

Albert Jané